

FISCHER BOTOND

Dália

Soha ennél rosszabb sötét vermet. Az iskola félhomályos folyosóján nagyon soknak számított egy év korkülönbség is, volt az a lány, amelyik a mellettünk lévő osztályba járt, egy évvel feljebb. Fekete farmer volt rajta, a teste pedig vázaalakú volt, istenem, de gyönyörű nagy feneke volt abban a fekete nadrágban. A haját pedig festette, vörösre. A fiúk amúgy is gyermeknek tűntek, a lányok már felnőttek, de ráadásul még ott volt az a fránya plusz egy év is. Azután, ahogy egyre távolodunk ettől a gyötrelmes aranykortól, a kamaszkor pszichotikus paradicsomától, úgy egyre inkább összerázódnak a nemzedékek. Csecsszopó koromban sokkal idősebbnek számított az egy hónappal hamarabb világra jött unokatestvérem, szóval az iskola félhomályos folyosója csak egy viszonyítási pont.

Holnap lesz a huszadik születésnapom, igen, a medve csillagjegyében születtem. Azon morfondírozom belelovallva magam a szomorúságba, hogy József Attila ennyi idősen már megírta a *Tiszta szívvel*t, nálam meg semmi. Csak formálódó lehetőség vagyok, mint mindenki más. Nem lettem több egykori iskolatársaimnál. Bár jobb a helyzet, mint fél évvel ezelőtt, mert akkor már lassan kevesebb voltam. Akkor ismertem meg Dáliát.

Dália tizenkét évvel idősebb nálam, ez az a korkülönbség, ami számít, az a korkülönbség, ami a legalapvetőbb fűszere az ambróziának, melynek fogyasztására a legutóbbi időkben rákaptam. Ez az a korkülönbség, amit rácspegettek a tiltott kagyló rózsaszín húsára, mielőtt páncéljából kiszippantanám. Egyszer megkértem Dáliát, hogy fesse vörösre a haját, és vegyen fel a kedvemért egy fekete farmert, de bugyi nélkül vegye fel. Az mindenért kárpótolt akkor, sőt, erotikus kamatot is kaptam: a dekoltázsban egymásnak feszülő nagy, telt mellek bónuszban voltak.

Dália harminckét éves. A második görög váza az életemben, az első, amelyiket végre kiüríthetem, az első edény, amelyiket végre kiüríthetem. Vigasztalásul mondta nekem, mikor először beszéltem neki a húszéves születésnapom közeledtével felmerülő gondjaimról: ugyan, harminckét éves lettem én, és énmellettem öregember az, aki egy kávéházi szegleten önsajnálkozva írta, hogy csecse-becse. Dália csecse nagy, bimbói is, ugyancsak nagy udvartartással.

Tegnap halt meg Dália. Nem, azt hiszem több napja már. Mindig ugrattam, hogy az öregedés jele ez nála: mindenféle áltudományos keleti maszlagot a szájába töm, hogy kialakímiázza a fiatalság receptúráját, még pluszban a hipermarketben beszerzett ránctalanító krémek mellé. Hovatovább nagy jelentőséget tulajdonít neki, hogy a vízöntő jegyében született, képes lótuszülésben lazítani (ami paradox, egyezzünk

meg), a lakását pedig fölösleges kacatokkal dekorálja, a tippeket a legkülönfélébb feng-shui, mindennapi ötletek, életberendezés és kreatív téralkotás blogokról szemezgeti fura hevülettel. Ilyen ez a természetjárás is. Hát itt vannak a gyönyörű hegyek, mesés tájak egyórányi sétára tőlünk, és mi a plazmatévék képernyőin nézzük a természetet, mondja. Felvette ezt a szokást is, hogy megy fel a hegyre, sokszor egyedül, bele a természet közelségébe, hál'istennek nem gyakran.

Dália avatott be a misztériumokba. Dália keresztelt meg, alámerítve háromszor a Helikon, háromszor a Jordán és háromszor a Mississippi vizében, az anya, a fiú és a szomorúfűzek nevében, permutálva. Rögtön a beavatás után pedig gyors ütemben következett az elmélyülés, az istenek egyre magasabb titkainak kifürkészése, kézen fogva. Sok mindent nem láttam azelőtt, bevallom, ez a lényeg, de történetesen tanlát női fenéken, azt láttam. De a Dália fenekén ívelő tanga ezt a kategóriát teljesen átértelmezte, új távlatokat nyitott. A feszes, de mégis méretes, a szépségtől túlradó seggének minden varázserejét megduplázza ez az erkölcstelen ruhadarab.

Dália már vagy tíz napja meghalt, ha jobban belegondolok. Van ez a bolondériája, mondom, a természetjárással, kiment megint az erdőbe, a hegyre. Hiába litániáztam neki, hogy majd másnap hobbitúrázunk együtt, sátrat is viszünk, meztelenül fürdünk a tóban, és este tábortűzet rakunk, én vágok gallyakat, amin megsüssük a szalonnát. Nem, ő csak sétál egy nagyot a természetben. Azt sem értem, hogy a fenébe lehet szoknyában hegyet mászni. Ez nem hegymászás, mondta, megint költőileg túloz a lustaságom, mondta, ez csak séta. Hosszú, bő szoknyát vett fel, sportcipővel, a csípőjének hajlása olyan volt benne, mint valami ékszer, amelyet művészi kezek készítettek, a fenéke úgy ringott benne, mint fáraó hintaja elé való paripáé. Egy kis völgyben lófrált éppen, mikor egy alvilági figura, aki éppen a vadonnak azon a részén bujkált, meg akarta erőszakolni. A rendőrségi jelentések szerint Arisztaioszként ismerték az éjszakai életben a férfit. Ütötte és véresre verte Dáliát, letépte róla a szoknyát.

Dália edényében sok mindent talál nekem. Kókusztejet és önbizalmat. Szép gyermek vagyok, mondja, fiatal szarvas hasonmása. Dália fogai a megnyírt juhokhoz hasonlóak, amelyek éppen most hagyják el az úsztatót, két melle mint a gidák, a gazella ikrei. Ruháinak különleges szaga van, öblítőjének illata a Libanon illata. Mikor Dália kertjében feltámad az északi szél, feltámad a déli szél, átjárja kertjét, és elhozza illatát hozzám, hogy siessek, és élvezzem pompás gyümölcsseit. Mézét egyenest a lépből eszem, úgy szívom ki, mint főtt csontból a velőt. Azt mondja, nem tud fiatal-ságommal eltelni, még csepeg kezéről, ujjáról a mirha rá a zárnak reteszére, s én újra ott vagyok neki, és aztán liliomajkáról újra mirha csepeg. Gyere le, mátkám a Libanonról, jaj, gyere le a Libanonról!

Kórházi ágyam hús-hideg, szép rend van itt, és érdekes módon csend. Jóféle kórház ez, drága helynek tűnik, csodálkozom, hogy engem itt kezelnek. A kórterem is inkább hasonlít valami fehérre dizájnolt szállodai szobára, a gurulós éjjeliszekrényem szintén görgős fiókjában is ott lapul a Biblia. Illetve már nem lapul, mert ki-

vettem olvasgatni. Valami könnyed krimire vágnék, vagy indiános könyvre, ezt itt csak kis dóziszokban tudom fogyasztani. Eszembe jut, milyen kedves lenne, ha Dália is meglátogathatna itt. De ha meglátogathatna, akkor nem is lennék kórházban.

Dália halálának körülményeiről a rendőrségi jelentések alapján tudok. Úgy nyá-laztam át őket, mintha szemináriumi dolgozathoz kutatnék a levéltárban. Ariszta-iosznak nem sikerült végül megerőszkolnia, elszaladt előle, fel, egy magas fűvel benőtt domboldalra. Ott találták meg holtan. A kórboncnoki jelentés összhangban volt a férfi vallomásával, a holttesten nem találtak nemi erőszakra utaló nyomot. A dossziében jó minőségű színes kép is volt a megtalált holttestről. A szoknya le volt szaggatva róla, fekete bugyija nem takarta borotvált ágyékhajlatát. Blúza épségben volt, csak koszos, úgy feküdt ott, bugyiban és sportcipőben. A fogai még mindig olyanok voltak, mint a megnyírt juhok, de ezek már olyan juhok voltak, amelyek el-vesztették fiukat. A fekete tanga előlről és hátulról is jól látszott a hosszú fehér szoknyán átütve, mikor elindult fel a hegyre.

Dália titkárnóként dolgozik. Feszés farmernadrág volt rajta, mikor először lát-tam, klasszikus kék, nem fekete. Magas sarkú szandált vett fel hozzá, lábujjának körmei nem voltak kifestve. Csíkos ingének szabása olyan volt, mintha néhány számmal kisebb lenne Dália méreténél, az ujja csak könyöke alá ért, feszült nagy mellein, erős kontúrokkal rajzolódott ki melltartója. Hasa kivillant, megtört a fény dereka karcsú vázaívének fehér bőrén, és egész lényét a farmert szétfeszíteni akaró, legendába illő feneke uralta.

Dália halálát kígyómarás okozta. Külön fénykép volt csatolva vádlijáról, rajta a két szabályos méregfognyom. A rendőrségi jelentés szerint a magas fűben mene-külve egy kígyóra lépett, az marta meg. Megmenekülhetett volna, ha van vele valaki, vagy ha sikerül értesítenie a mentőket, vagy ha lett volna ereje letéblábolni a város-ig, ha lett volna térerő a domboldalon, ha valaki gallyvágás céljára elhozott zsebkés-sel kivágta volna a kígyóharapta húst, és szájával kiszívta volna fertőzött véré-t, mint főtt csontból a velőt.

Nem lakom Dáliánál, csak néha alszom ott, de olyankor sem viszek fogkefét ma-gammal. Meggyőz néha, hogy maradjak nála éjszakára, és akkor gyorsan letöltök valami jó filmet a gépére, addig ő leszalad a boltba néhány doboz sörért és rágc-sálnivalóért. Reggel munkába siet, én az ágyból nézem, ahogy öltözködik. A konyha-asztalon uzsonnát hagy nekem, szendvicset sztaniolpapírba csomagolva, mellé egy almát, az egészszet egy nejlonzacskóba belecsavarva. Egyik nap megint farmert vett fel magas sarkú szandállal. Délelőtt bementem hozzá a munkahelyére, a végében szeretkeztünk, sietősen kapkodva.

Ez volt az első próbálkozásom. Gyógyszereket vettem be. Nincs kulcsom Dália lakásához, úgy kellett ellopnom a rendőrségen lefoglalt személyes holmijai közül. Felmentem hozzá, gitárt vittem magammal. Nem tudom, miért pont ezt a hangszert választottam, nem is ezen játszom a legjobban. Csak egy gyertyát gyújtottam, fene tudja, ezt is miért tettem, gondolom, ilyen szellemidézős beidegződés. Bevettem a

gyógyszereket, leültem a földre, és elkezdtem játszani, sosem játszottam még olyan szépen. Kimosták a gyomromat, Dália még mindig halott.

Arisztaioszt végül felmentették a súlyosabb vádak alól. Feltételesen szabadlábra helyezték, valamint közmunkára ítélték, amelyet a polgármesteri hivatal által meghatározott helyen kell elvégeznie. A városi méhészethez osztották be, itt kell mindenféle alantas dolgokat végeznie. Például oszlásnak indult állattetemeteket rak egy iszonyatosan bűzlő döggupacra, és abban kell méheket kikeleszteni valamiféle alternatív módszer keretében.

